

September 2014, jaargang 14, nr. 27

Inhoud

<i>Woord vooraf</i>	1
<i>S-Interview: Ian Somers (2007)</i>	2
<i>Sinalumni aan het woord</i>	3
Ontwikkelingen binnen de studierichting Sinologie	3
Terugkomdag Alumni Letter Leuven (ALL)	4
Boekbespreking <i>China en Europa</i>	4
Filmnotitie	5
In memoriam: Pierre Ryckmans, alias Simon Leys	6
Overlijden Céline Vincent	6
<i>Proficiat</i>	6
Een baby voor	6

Sinalumni
Vereniging van oud-studenten Sinologie KUL

P/a Sinologie K.U. Leuven
Blijde Inkomststraat 21
3000 Leuven
<http://sinalumni.studentenweb.org>

Voorzitter D. Belis

Sinoserv: T. Krols

Webmaster: S. Van Eynde

Penningmeester: C. Defoort

Kerngroep: D. Belis, C. Defoort, E. Hedeboom, T. Krols, N. Standaert, K. Stessens, K. Van den Troost, S. Van Eynde, A. Versteegen, M. Wu

Redactie nieuwsbrief:

D. Belis, C. Defoort, M. Mottart, N. Standaert, K. Van den Troost, S. Van Eynde

Voor meer informatie kan u terecht op onze website, of via e-mail: info.sinalumni@gmail.com

Woord vooraf

David Belis (2008)

Beste Sinalumni,

大家好！

Voor je ligt de eerste nieuwsbrief in dit bedrijvige jaar van het paard. Zoals je in de vorige editie kon lezen, vinden haast alle afgestudeerde sinologen vrij gemakkelijk de weg naar de arbeidsmarkt—hopelijk geldt dat ook voor de Sinalumni van 2014! Hou zeker onze mailing list Sinoserv en onze LinkedIn pagina in het oog, want via beide kanalen worden er met de regelmaat van de klok vacatures de wereld in gestuurd.

In deze nieuwsbrief vind je onder andere een S-interview met Ian Somers (2007), voormalig medewerker bij de organisatie van de Wereldtentoonstellingen in Shanghai en Yaosu, en momenteel China Manager bij Pigeon Paradise (PIPA). Ook interessant is het verslag van de terugkomdag van Alumni Letteren Leuven (ALL), de koepelorganisatie van de faculteit Letteren waar Sinalumni toe behoort. Op het evenement werd *Leuven gebeiteld* voorgesteld, het meest recente nummer van *Uit Het Erasmushuis* (foto). Verder nog in deze editie: een samenvatting van de veranderingen die op til zijn binnen Sinologie, een boekbespreking van *China en Europa* van journalist Fokke Obbema, de vaste filmrubriek, en andere Sino-weetjes.

We zijn tevens op zoek naar enthousiaste Sinalumni die mee willen helpen bij de organisatie van onze activiteiten, om zo onze vereniging stukje bij beetje verder uit te bouwen. We merken dat we steeds meer mensen bereiken met onze jaarlijkse lezingen, wat ons veel plezier doet. Dat betekent ook dat er meer en meer mogelijkheden zijn om in die positieve energie mee te draaien! Laat gerust iets weten indien je wilt deelnemen aan de volgende vergadering.

Last but not least, op dinsdag 4 november ontvangen we Koen Sevenants van Morning Tears, een NGO die heel actief is in China en die zich richt op de opvang en verdediging van kinderen van gevangenen. We hopen vele Sinalumni op deze activiteit te kunnen verwelkomen.

Nog een prettige nazomer!

S-Interview: Ian Somers (2007)

Carine Defoort (1983)

Ik ontmoet Ian Somers (2007) in De Appel. Hij behoorde tot de laatste lading Licentiaten in de Sinologie. Hij had dus na twee jaren Kandidatuur de tweejarige Licentie met succes afgehandeld. Daartussen lag er traditioneel een jaar China-ervaring, die hij in Wuhan opdeed.

Terwijl het Sinologieprogramma ondertussen bleef evolueren, van een Bachelor-Master van 3+1 naar een 3+2 programma in 2017, heeft Ian allerlei watertjes doorzwommen die zijn Sinologiediploma verrijkt hebben met praktijkervaring: als verkoper van kunstgras, als basketbal trainer, als werknemer in een Canadees sourcing bedrijf, als organisator van de Wereldtentoonstellingen in Shanghai (2010) en Yaosu in Zuid-Korea (2012), en tenslotte als verkoper in de duivenhandel. Voorwaar een vreemde mix van professionele avonturen, die nauwelijks enige samenhang vertoont tenzij de connectie met China. Nu Sinologie aan de KU Leuven, mede naar aanleiding van de nieuwe tweejarige Master, terugblijkt op het verleden, zijn de herinneringen en ervaringen van iemand als Ian des te nuttiger als inspiratie om het programma in een nieuw kleedje te steken.

CD: Wat heb je na je studies in Leuven gedaan?

Na een jaar (2004-2005) in Wuhan, de punk rock metropolis langs de Yangtze rivier, te hebben vertoefd, was mijn verlangen om naar het Rijk van het Midden terug te keren bijzonder groot. De dag waarop onze diploma's werden uitgereikt, zat ik dan ook niet in de aula (mijn teerbeminderde moeder heeft me dit nog steeds niet vergeven), maar op het vliegtuig richting Shanghai. Net als missionarissen tijdens de jaren '20 liet ik aanvankelijk de verleiding van de opiumkitten, gokhallen en decadente nachtclubs aan mij voorbijgaan en verdiepte mij aan Fudan University in de studie van Internationale Betrekkingen. Het zou echter niet lang duren alvorens ik werd meegezogen in de eindeloze spiraal van opwinding, constante verandering en onbeperkte mogelijkheden die de stad in haar greep houdt.

Via Sinoserv stootte ik op een aankondiging van Domo Sports Grass, een pionier op het gebied van

kunstgras voor sport, en kreeg ik de kans om een korte stage te lopen op het vertegenwoordigingskantoor in Shanghai. Gehuld in een goedkoop maatpak waarvoor ik een volledige maand beursgeld had neergeteld, spoorde ik op mijn eerste werkdag naar *Nanjing Road West* en keek met een voldaan gevoel naar mijn spiegelbeeld in de ruit van het metrotoestel. De verraderlijke elleboogstoot in de onderrug, het urinerende keizerskind en de *ayi* met de "iPhone" die mijn trommelvliezen aan flarden schreeuwde, nam ik er graag bij. Tijdens de weekends verdiende ik enkele roze Mao Zedongs bij door les te geven aan jeugdspelers van de *Shanghai Sharks*, de basketbalclub waar Yao Ming hemel en aarde bewoog alvorens de grote oversteek naar de Verenigde Staten te maken.

Toen Sichuan tijdens de maand mei door een aardbeving werd getroffen, drong het besef tot mij door dat mijn Hemels Mandaat als student dra ten einde zou komen. Indien ik mijn verblijf in de Volksrepubliek hoopte te verlengen, diende ik op zoek te gaan naar mijn eigen "ijzeren rijstkom". Geholpen door mijn *guanxi* met een Zweedse vriend uit mijn tijd in Wuhan, kwam ik langs een achterpoortje bij een Canadees sourcing bedrijf terecht. Eén jaar lang bezocht ik grauwe fabriekssteden van Shijiazhuang (metalen tuinhekken—de karakterkoppen van de noeste Chinese migrantenarbeiders gingen steeds verscholen onder een dikke laag donkergroene verf) tot Huizhou (weegschalen kunstig vervaardigd door *factory girls* die urenlang onvermoeid dezelfde beweging uitvoeren terwijl ze de dagen tot het Chinese Nieuwjaar aftellen). De poevere werkomstandigheden indachtig, hebben het ongebreideld optimisme en doorzettingsvermogen van deze "zwevende bevolking" een bijzondere indruk op mij nagelaten.

In 2010 streek de Wereldtentoonstelling in Shanghai neer en werd ik aangesteld als logistiek verantwoordelijke van het Belgisch-Europees paviljoen. De Belgische deelname aan de Wereldtentoonstelling werd een enorm succes. Het paviljoen heeft zowat vijf miljoen Chinese bezoekers de kans gegeven zich in België te wanen. De meesten onder hen zullen China wellicht nooit verlaten, maar de resem stempels van de verschillende paviljoenen in hun Expo paspoort zullen over vele jaren nog steeds getuigen dat ook zij heel even van de buitenwereld hebben kunnen proeven. Na de afloop van de Wereldtentoonstelling in Shanghai, trok ik midden 2011 naar Zuid-Korea om in de functie van adjunct-directeur wederom deel uit te maken van het team dat de Belgische deelname aan de Wereldtentoonstelling in Yaosu in 2012 diende voor te bereiden.

CD: Waar ben je nu mee bezig?

Ik ben eind 2012 samen met mijn Japanse echtgenote naar België teruggekeerd en werk sinds mei 2013 als China Manager bij Pigeon Paradise (PIPA). PIPA is een veilinghuis dat zich specialiseert in exclusieve Europese reisduiven en ook wel eens de Christie's van de duivenwereld wordt genoemd. PIPA werkt nauw samen met Europese duivenliefhebbers wier reisduiven op onze website worden geveild en waarop klanten uit de hele wereld kunnen bieden. Binnen dit kader leg ik mij toe op China, onze grootste markt. Vanuit het hoofdkwartier in België coördineer ik niet alleen de sales en marketing, het financiële luik en de logistiek, maar trek ook twee tot drie keer per jaar naar China om duivenbeurzen bij te wonen en duivenliefhebbers te bezoeken.

Tijdens de Culturele Revolutie werden de duivensport en het gokken op wedvluchten gebrandmerkt als een verderfelijke tijdverdrijf beoefend door aanhangers van de kapitalistische weg en bijgevolg verboden. Het gevleugeld enthousiasme van de Chinese duivenliefhebbers werd tijdelijk gekortwiek, maar nadat het verbod midden jaren 70 werd opgeheven, zou de duivensport zich net als het land razendsnel ontwikkelen. In hun zoektocht naar bewezen kwekers en prestatieduiven kwamen duivenliefhebbers uit China en Taiwan steeds vaker in België terecht, de bakermat van de duivensport. Ondertussen is de reisduif een soort statussymbool van China's *nouveau riche* geworden. Zo werd Bolt, de duurste duif ooit, via PIPA aan een Chinese vastgoedtycoon verkocht voor een recordbedrag van 310.000 euro. Wedvluchten worden her en der in de vier windstreken van China georganiseerd en vaak bedraagt het prijzengeld enkele miljoenen *renminbi*. De "Grote Roerganger" zou zijn gebalsemde lichaam omwentelen bij het aanschouwen van zulk een overdadig vertoon van rijkdom onder Chinese duivenliefhebbers. *VICE* heeft trouwens een boeiende documentaire gedraaid over het fenomeen van de duivensport in China en indien je interesse hebt, kan je het filmpje onder de zoekterm "*China's Millionaire Pigeon Racers*" op Youtube terugvinden.

CD: Wat vond je het meest waardevol aan je opleiding?

De vele prikkels waaraan je voortdurend werd blootgesteld en de eindeloze nieuwsgierigheid die bij je werd losgeweekt. Het meest waardevolle instrument waarmee de opleiding mij heeft gewapend is ongetwijfeld de Chinese taal. De taal is de sleutel die je toelaat met mensen in dialoog te treden en het

land *from the bottom up* te ontdekken. Gesprekken met migrantenarbeiders, KTV meisjes, vuilnisverzamelaars, *shaokao* venters en welgestelde duivenliefhebbers bieden steeds weer een onthullende kijk op het leven van gewone mensen in het hedendaagse China. Dit perspectief lijkt me niet alleen onontbeerlijk indien we het land beter willen begrijpen, maar heb ik zelf ook steeds ervaren als een enorme verrijking van mijn eigen leven.

Ik heb de indruk dat Ian, samen met zijn Japanse echtgenote, nu even rust gevonden heeft in België en zich als specialist duivenverkoper verder zal bekwamen. Ooit wil hij graag—samen met de kroost, die al op komst is—terug naar het Verre Oosten. Als het succes van de Belgische duiven aanhoudt en als China alsmat rijker wordt, dan moeten we misschien een minor "duivensport" in onze Master Sinologie inbouwen, met Ian als enthousiaste gastprofessor.

Het volledige interview met Ian, waarin hij onder andere vertelt over zijn herinneringen aan zijn studententijd in Sinologie, zijn hobby's en wat een beginnende sinoloog als loon kan verwachten kan u lezen op <http://sinalumni.studentenweb.org>.

Sinalumni aan het woord

In deze rubriek laten we jullie, Sinalumni, aan het woord. Zit er een interessante anekdote, verhaal of mededeling in jouw pen? Laat die er dan uitvloeien en stuur het resultaat naar onze redactie: kvdt11@hotmail.com

Ontwikkelingen binnen de studierichting Sinologie

Nicolas Standaert

Na de positieve evaluatie door de visitatiecommissie in oktober 2013, staat de studierichting voor drie nieuwe uitdagingen. Allereerst keurde de Vlaamse regering in mei een tweejarige master goed voor Sinologie en andere taal- en regiostudies. Die zal in 2017 van start gaan en de bedoeling is dat het jaar in China volledig deel zal uitmaken van het studieprogramma (met de overeenkomstige credits). Daarvoor zullen vanuit Leuven onderwijsmodules georganiseerd worden. Zo wordt er onder meer gedacht aan een stage onder de vorm van *service learning*. Daarnaast is er de belofte dat de studierichting rond hetzelfde ogenblik uitgebreid wordt met een derde positie: een professor die zich in het bijzonder zal toelagen op Modern China.

Van deze twee ontwikkelingen maakt de studierichting gebruik om het studieprogramma Sinologie zelf te herdenken. Onder de titel “Rethinking Sinology” is een project van start gegaan om creatief na te denken over nieuwe onderwijskundige invullingen. Daarbij wordt gezocht naar een evenwicht tussen zes balansen: modern en klassiek China, taalvakken en inhoudelijke vakken, regio en discipline, tekst en belichaming, traditionele en moderne media, en tenslotte theorie en praktijk. Ook wordt het concept “Sinologie” zelf herdacht met een internationale workshop in februari 2015.

Terugkomdag Alumni Letteren Leuven (ALL)

David Belis (2008)

Sinalumni is een onderdeel van de koepel Alumni Letteren Leuven (ALL), die dan weer deel uitmaakt van Alumni Lovanienses, de koepelkring van heel de universiteit. De KU Leuven investeert de laatste jaren sterk in haar alumni-werking en dat laat zich voelen op het niveau van de faculteiten. Ook Sinalumni, als onderdeel van ALL, plukt hiervan de vruchten. Met ons allen winnen we aan slagkracht en ondervinden we ook hoe de synergieën, bijvoorbeeld op vlak van werkaanbiedingen, iedereen ten goede komen.

ALL organiseerde op 26 april 2014 een “terugkomdag” in de faculteit Letteren. Het was een zeer innovatief en kleurrijk evenement, met onder andere de deelname van Kristien Hemmerechts (schrijfster), Anne Provoost (dichter/schrijfster), Lenny Maes en Andries Boone (muzikanten), Charles Ducal (dichter), Rik Tofs (rector), Marc Vervenne (ere-rector), Annie Van Avermaet (ALL) en Jan Hautekiet (radiostem en voorzitter van ALL).

Naast verschillende lezingen, culturele en culinaire activiteiten, werd ook de vierde jaargang van *Uit het Erasmushuis* voorgesteld. Deze editie, getiteld *Leuven gebeiteld*, was een groot succes, zowel binnen de universiteit (getuige de lovende speech van Rik Torfs) als bij het stadsbestuur (waarmee werd samengewerkt voor deze editie). Vanuit Sinalumni leverde Mario Cams (2010) een bijdrage met een artikel over de Kangxi-Verbiest hemelglobe achter het Attrechtcollege in de Naamsestraat.

Sinalumni die geïnteresseerd zijn om mee te werken aan de verdere uitbouw van dit tijdschrift kunnen ons ten allen tijde contacteren.

Boekbespreking *China and Europa*

Kristien Stessens (2002)

Obbema, Fokke, *China en Europa, waar twee werelden elkaar raken*, Atlas Contact, 2013. 320 blz.

De opzet van zijn ambitieuze boek *China en Europa, waar twee werelden elkaar raken* maakt de journalist Fokke Obbema meteen duidelijk door in het eerste hoofdstuk Duits bondskanselier Helmut Schmidt te citeren. Die merkte op dat er naast zakelijke nieuwsgierigheid ook veel meer intellectuele nieuwsgierigheid naar China zou moeten zijn, in de zin van interesse in het Chinese perspectief op de ontwikkelingen in hun eigen land en daarbuiten. Een groot probleem bij de beoordeling van China, zegt Obbema, is dat “wij het succes van China afmeten aan de mate waarin de samenleving verwesterd”. Zelf wil hij niet in deze valkuil stappen, en hij probeert verschillende *hot items* in de verslaggeving over China zowel vanuit Westers als Chinees perspectief te benaderen. Prangende vragen die aan bod komen omvatten hoe het nu echt gesteld is met Chinese investeringen in Europa, hoe relevant de aanwezigheid van Chinezen in Afrika voor het Westen is, of China een kenniseconomie zal uitbouwen die Europa achter zich laat, en in hoeverre China zijn *soft power* laat gelden in de diplomatieke betrekkingen met Europa.

Als journalist voegt Obbema bovendien een perspectief toe dat dusver onderbelicht gebleven is in de relaties tussen China en het Westen: de rol van de media in de beeldvorming over China in Europa. Met pijnlijke eerlijkheid legt hij de obstakels bloot in de Westerse pers om aan een objectieve berichtgeving over China te doen: de neiging om positief, genuanceerd nieuws over China wegens niet mediageniek aan de kant te schuiven, de automatische reflex van journalisten—ook van hemzelf—om in te spelen op diepgewortelde angstgevoelens (“De Chinezen kopen ons op!”) of vooringenomenheid (“Chinees overheidsambtenaren zeggen toch alleen maar wat het communistische partijapparaat wil dat ze zeggen, dus moeten we ze niet serieus nemen”). Ook dit probeert hij zelf zoveel mogelijk te vermijden om zich te houden aan de kern van goede berichtgeving: zoveel mogelijk relevant feitelijk materiaal verzamelen en van daaruit een verhaal opbouwen.

Voor wie literatuur over China op de voet volgt, is bepaalde informatie misschien weinig verrassend—het hoofdstuk over de partij is bijvoorbeeld grotendeels gebaseerd op het boek *The Party* van Richard McGregor, maar als poging tot eerlijk journalistiek werk is *China en Europa* de moeite waard. Obbema

levert bewijs dat niet alleen buitenlandredacties van grote internationale kranten aan degelijke verslaggeving over China kunnen doen! Een aanrader.

Filmnotitie

Kristof Van den Troost (2005)

Coming Home (归来 *Guilai*, 2014). Regisseur: Zhang Yimou 张艺谋. Met Chen Daoming, Gong Li en Zhang Huiwen.

Zhang Yimou begon zijn internationale carrière in de late jaren 80 als een regisseur van *arthouse* films, die een vrij exotisch beeld van China aan de wereld toonden, maar sinds 2002, met het enorme succes van zijn martial arts film *Hero*, staat hij bekend als de Chinese Spielberg. En dat is een reputatie die hem wel schijnt te bevalen. Zhangs films verdienen nu routineus bakken geld, zodat hij in 2011 zelfs superster Christian Bale kon strikken voor zijn film over het Bloedbad van Nanjing, *The Flowers of War*. Jawel, Bale, die snotneus in Spielbergs *Empire of the Sun* (1987), over de Japanse bezetting van China tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toeval, of een geval van duwtje geven aan de zelfvervulling van een voorspelling?

De commercialisering van de Chinese filmindustrie, waarvan Zhang zo'n goed voorbeeld is, is er één met "Chinese karakteristieken". *Hero* was een pionier in een ware golf aan *martial arts* films (misschien wel het Chinese genre bij uitstek), die gedurende een vijftal jaren de Chinese cinemazalen domineerden. De laatste paar jaren is de trend echter melodrama: films die op de gevoelens spelen door zware historische thema's te behandelen. Zhangs *The Flowers of War* is een goed voorbeeld hiervan, maar ook zijn vroege werk neigt in die richting. Denk bijvoorbeeld aan zijn meesterwerk, *To Live* (1994), waar we in het tragische verhaal van één familie een overzicht krijgen van de tumultueuze Chinese geschiedenis van de jaren 40 tot de jaren 70.

Zhangs nieuwste film, *Coming Home* (2014), over een familie tijdens de Culturele Revolutie, is vanuit dit opzicht ook een soort "thuiskomen" voor de regisseur zelf. Anderzijds is de film net zo goed een teken dat Zhang het noorden helemaal kwijt is: terwijl *To Live* historische trauma's direct confronteerde, is *Coming Home* veel terughoudender. Politiek en commercieel gezien is dat veiliger (*To Live* was gedurende een tijd verboden in China), en dat is natuurlijk koren op de molen voor diegenen die Zhang verwijten zijn eerdere maatschappijkritiek opgegeven te hebben voor een

prettige (en lucratieve) verhouding met de Communistische Partij. Ter verdediging van de regisseur kan men aanhalen dat het doel van de film nobel is op een andere manier—*Coming Home* behandelt voor het hedendaagse China zeer pertinente vragen over historische schuld, trauma en verzoening.

De film begint in 1973 met de ontsnapping van Lu Yanshi (Chen Daoming) uit een werkkamp. Lu, een slachtoffer van de Anti-Rechtsen Campagne van 1957 (iets wat nooit expliciet in de film gezegd wordt), wil na vele jaren in het kamp zijn vrouw en dochter terugzien. Dochter Dandan (Zhang Huiwen), die haar vader nooit gekend heeft en grondig geïndoctrineerd is door de Partij, is bezorgd dat zijn terugkomst haar kansen op de hoofdrol in een revolutionair ballet ("The Red Detachment of Women") zal verknoeien, en rapporteert de geplande rendez-vous van haar ouders aan de autoriteiten. Lu en Feng Wanyu (Gong Li) worden net voor ze elkaar kunnen omhelzen door politiemannen tegenhouden. Vijf jaar later wordt Lu gerehabiliteerd en mag hij weer naar huis. Tot zijn ontzetting herkent zijn vrouw hem niet meer: een dokter legt uit dat ze lijdt aan "psychogene amnesie", veroorzaakt door de traumatische gebeurtenissen in het verleden.

Het is duidelijk dat dit verhaal, gebaseerd op een roman van Yan Geling, worstelt met zware vragen en metaforen. Staat Fengs geheugenverlies voor het door de Partij gedwongen vergeten van pijnlijke gebeurtenissen in het verleden? Kunnen zulke historische trauma's ooit verwerkt raken? En hoe moeten we omgaan met diegenen die ons lijden veroorzaakten? De film verdient lof voor het aanhalen van zulke vragen, ook al zijn de antwoorden die het aanbiedt niet zeer bevredigend.

De zwaarste handicap van de film is uiteindelijk Fengs geheugenverlies, een verhaaltechnische truuk die in goedkope TV series thuishoort. Zelfs topacteurs als Gong Li en Chen Daoming kunnen dit soort cliché niet verteerbaar maken. Zhangs voornaamste doel is duidelijk een kathartische huilbui en zeker geen filosofische overpeinzing van het traumatische verleden. Verwacht vooral niet teveel van deze film. Zoals we van Zhang mogen verwachten, is het visuele aspect buitengewoon: het China van de jaren 70 wordt met een fraaie (maar enigszins verontrustende) nostalgie tot leven gewekt. Het is alleen jammer dat die uiterlijke pracht niet gepaard gaat met een even grote inhoudelijke diepgang.

In memoriam: Pierre Ryckmans, alias Simon Leys (1935-2014)

Maaïke Mottart (2011)

Pierre Ryckmans, die we beter kennen onder de naam Simon Leys, is op 11 augustus overleden te Canberra, op 78-jarige leeftijd.

Pierre Ryckmans studeerde rechten en kunstgeschiedenis aan de Katholieke Universiteit Leuven. In 1955 kreeg hij de kans om met een kleine delegatie van Belgische jongeren (hij was toen pas 19 jaar oud) naar China te gaan voor een officieel bezoek, waar ze onder meer een korte ontmoeting hadden met Zhou Enlai. Gemotiveerd door een interesse voor de Chinese cultuur trok hij naar Taiwan om de Chinese taal en cultuur te bestuderen. Na Taiwan verbleef hij ook nog in Hong Kong, Peking en vanaf 1970 in Australië waar hij werkte aan de Australian National University en de Universiteit van Sydney.

Ryckmans schreef onder meer over de Culturele Revolutie en het Chinese politieke systeem in het algemeen, waaronder als bekendste werken *Les habits neufs du président Mao: Chronique de la Révolution culturelle* (1971) en *Ombres Chinoises* (1974). Hierin ging hij sterk in tegen de linkse, nogal onwetende, intellectuele stroming die het maoïsme en de Culturele Revolutie verheerlijkten. Hij koos ervoor om deze werken (en latere) onder het pseudoniem Simon Leys te publiceren. Leys verwijst naar een figuur in een roman van Victor Segalen, over een Belg die het interne leven van het Chinese keizerlijk paleis kende. Simon is de alias van de apostel Petrus (of Pierre). Zijn keuze voor een pseudoniem was ingegeven vanuit de (terechte) bezorgdheid om niet meer te kunnen terugkeren naar China na de publicatie van zijn werk. Deze naam bleef hij gebruiken voor zijn (vaak polemische) werken rond de Chinese politiek, terwijl hij onder zijn geboortenaam Ryckmans publiceerde wanneer het ging over literatuur en kunst. Zijn publicaties variëren van essays tot monografieën, romans en vertalingen. Zo publiceerde hij een belangrijk werk over de zeventiende eeuwse schilder Shi Tao (1642–1707), en vertaalde onder meer de *Lunyu*, zowel in het Frans als in het Engels. Hij slaagde erin om zijn passie en interesse voor China te combineren met een zeer kritische en genuanceerde blik op de Chinese politiek en maatschappij. Tot op het einde bleef hij “nutteloosheid” en “onbaatzuchtigheid” bij de studie van China benadrukken.

Overlijden Céline Vincent

Tot onze spijt moeten we melden dat Céline Vincent (2012) sinds 2 augustus niet meer in ons midden is. Met verdriet, maar dankbaar voor de liefde die we van haar mochten ontvangen en de mooie momenten samen beleefd, hebben wij afscheid genomen van haar zaterdag 9 augustus in Walshoutem. Wij wensen de ouders en naasten van Céline veel sterkte toe in deze moeilijke tijd.

Proficiat

In deze rubriek brengen we nieuws over uw medesinologen. Heugelijk nieuws: stuur maar door naar onze redactie: kvdt11@hotmail.com

Een baby voor...

Op 18 maart 2014 werd Sophie geboren, een dochter voor Elke Doms (2010) en Ye Tan.